

Atlantehavsveien GPS: 62.9° NB 7.3° OL

Atlantehav = Atlantisch *hav* = oceaan, zee *vei* = weg *veien* = de weg

Atlantehavsveien (*Atlantic Ocean Road*) is een unieke constructie door bruggen verbonden over rotsige eilandjes aan de westkust van Noorwegen. De hele lengte ervan bedraagt 8,2 kilometer en verbindt de plaatsen *Vervang* met *Kårvåg*. Er ligt daar van eiland tot eiland een weg in de oceaan en dat maakt een onvergetelijke indruk! Het is een archipel van ongerepte schoonheid waar de woeste wind vrij spel heeft en orkanen geen zeldzaamheid zijn!

Het is immers een kust berucht om haar zware stormen. Stormen, scheepswrakken, SOS-signalen, drenkelingen en dramatische reddingsoperaties, het maakt deel uit van het leven langs die Noorse kust. Wie geen zeeman is, leest en luistert, rilt en huivert of geniet van de gevaren en de rampen van op veilige afstand.

In de reisgids van Lonely Planet wordt die weg langs de Noorse kust geweldig geprezen. Langs vele rotsige eilandjes in de Noordzee rijdt je immers over een reeks bruggen met magnifiek uitzicht. Je hoeft niet naar Australië te reizen, naar Vuurland of Kamtsjatka, naar de Himalaya, Alaska of Canada, want veel dichterbij huis vind je iets van ongeëvenaarde schoonheid.

Het weidse uitzicht over de zee, het eeuwige spel van golven en wind, de heldere, hoge roep van de vriendelijk ogende stormmeeuwjes, de steeds wisselende hemel van het Noorden, de vele geduldige lijnvissers langs de kant, het doet je alle zorgen vergeten.

Die mengeling van bruggen en wegen langs en over de vele eilandjes is er niet van vandaag op morgen gekomen: het project strandde bijna op een stormloop van protest. Maar de meeste weerstand kwam van de woeste natuur, de wilde, vaak stormachtige zee. Tijdens de bouw van de Atlanterhavsveien in de jaren tachtig woedden er niet minder dan twaalf orkanen, maar is het niet precies ter wille van de onmiddellijke nabijheid van een soms kolkende zee en de fantastische natuur eromheen dat je hier naartoe komt? Het hele gebied is een eldorado voor duikers en vissers, om maar niet te spreken van de vogelliefhebbers die er genieten van de roofvogeltrek op een zonnige voorjaarsdag!

Overdag of tijdens die lichte, heldere Noorse zomernachten is het hier pure romantiek, maar ook bij onstuimig weer, bij storm en ontij met bulderende wind en opzweepend water gaat er een grote bekoring uit van dit stukje Noorwegen. De hoog opbollende wolken waar de Hollanders zo trots op zijn en die ze zo vele keren hebben vereeuwigd op hun schilderijen, de wolken van Ruysdael of Vermeer, die vind je hier ook. En misschien zie je in die stralend blauwe lucht met woeste witte wolken wel een zeearend op weg naar het vogeleiland Runde, een eind ten zuiden de Atlanterhavsveien!

Rond 1900 woonden er voornamelijk vissers in dit door stormen en orkanen geteisterde gebied. De broodwinning bestond uit het vangen en het drogen van vis, zo typisch ook voor Stavanger, de Lofoten en Vesterålen.

De Zeearend

En zie je tijdens je autorit geen zeearend die traag over een angstige groep stormmeeuwjes cirkelt, geen jagende “white-tailed eagle”, de grootste roofvogel van Noord-Europa, dan zie je misschien een zeekoet, een jan-van-gent, een kleine jager of drieteenmeeuwjes met hun “in inkt gedoopte zwarte vleugeltoppen” of alkjes ter grootte van een spreeuw!

Johan Corveleijn